

EUROPA
PÅ
DAGSORDENEN

EU's historie	3	Ny Alliance: Fuld dansk deltagelse i EU.....	16
1945-1958: Aldrig igen! – begyndelsen på samarbejdet.....	3	Socialdemokraterne: EU er ikke et alternativ til nationalstaten.....	16
1959-1972: Kold krig og økonomisk vækst	3	Socialistisk Folkeparti: Samarbejde, men ikke føderation.....	17
1973-1985: EF udvides – Danmark kommer med.....	4	Venstre: Siger naturligvis ja til EU – det er jo smart!.....	18
1986-1991: En periode med omvæltninger – Berlin-murens fald	4	Argumenter for og imod EU	19
1992-2004: De fire friheder – og så blev der 25	4	Danmark i EU eller udenfor EU	19
2005 – Forfatnings- og reformtraktat	5	Euroen.....	20
Tidslinje for EU's traktater og medlemslande.....	6-7	Tyrkiet	20
EU's institutioner	6	Den Fælles Udenrigs- og Sikkerhedspolitik (FUSP)	21
Europa-Parlamentet	6	Deltag i debatten:	
Rådet for Den Europæiske Union .	7	Tips til læserbrevsskrivning.....	23
Europa-Kommissionen	8	Inden du går i gang.....	23
EF-Domstolen	9	Opbygningen af et godt læserbrev	23
		Tips og tricks	24
Danmarks deltagelse i internationalt samarbejde	11	Produceret af	
De Forenede Nationer (FN)	11	Den Danske Europabevægelse 2007	
North Atlantic Treaty Organization (NATO)	11	Bremerholm 6,4	
World Trade Organisation (WTO) ..	12	1069 København K	
		Telefon: 33 141 141	
De danske partiers visioner for europæisk samarbejde	13	E-mail: eubev@eubev.dk	
Dansk Folkeparti: DF er modstander af EU.....	13	Hjemmeside: www.eubev.dk	
Det Konservative Folkeparti: Sund konservativ fornuft i Europa	14	Redaktion:	
Det Radikale Venstre: Europa har brug for mod	14	Rina Valeur Rasmussen, Sekretariatschef	
Enhedslisten: Danmark ud af EU..	15	Sebastian Lang-Jensen, Informationskonsulent	
		Jan Rask Christensen, Praktikant	
		Morten Svane, Praktikant	
		Tryk:	
		PrintNord, Hjørring	

EU's historie

EU har gennem 50 år udviklet sig til et politisk og økonomisk samarbejde mellem 27 europæiske lande. Et samarbejde, der omfatter en lang række politikområder lige fra konkurrencelovgivning, transport- og miljøpolitik til terrorbekæmpelse. Gennem årene har samarbejdet udviklet sig såvel i dybden som i bredden, dvs. at samarbejdet inkluderer flere politikområder, og flere lande er kommet med. EU er i dag verdens mest omfattende politiske og økonomiske samarbejde mellem selvstændige stater. Dette afsnit giver en kort introduktion til EU's historie, som kan deles op i seks perioder. Den historiske sammenhæng er vigtig at kende for at danne sig et overblik over, hvordan EU er blevet den institution, den er i dag.

1945-1958: Aldrig igen! – begyndelsen på samarbejdet

Aldrig igen! sagde lederne og befolkningerne i de europæiske lande, efter rædslerne forårsaget af 2. Verdenskrig. For at sikre fred, stabilitet og økonomisk vækst opstod efter krigen idéen om et nært og forpligtende samarbejde mellem de tidligere krigsførende lande. Den 9. maj 1950 præsenterede Frankrigs udenrigsminister, Robert Schuman, et forslag om Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab – forløberen for det EU vi kender i dag. Forslaget udsprang af et ønske om fælles kontrol med de industrier, som havde gjort det militære oprustningskapløb muligt før og under krigen. Via kontrol med de tunge industrier ville krig mellem landene blive umuligt. Seks europæiske

lande; Frankrig, Italien, Vesttyskland og Benelux-landene (Holland, Belgien og Luxembourg) underskrev året efter Traktaten om Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, og det blev startskuddet til en omfattende europæisk integrationsproces.

Rom-traktaten fra 1957 udvidede samarbejdet mellem Kul- og Stålfællesskabets medlemmer. Nye industriområder kom med i samarbejdet - f.eks. EURATOM-traktaten, der fastlagde, hvordan fredelig udnyttelse af atomenergi skulle sikres. Desuden udvikledes "Det Europæiske Økonomiske Fællesskab" (EØF) eller "Fællesmarkedet", hvis mål var at sikre fri bevægelighed for varer, tjenesteydelser, personer og kapital. Toldafgifter mellem landene blev afskaffet og en fælles landbrugspolitik blev gennemført for at sikre et levedygtigt og produktivt europæisk landbrug. Med Rom-traktaten fødtes EF, der senere blev til EU.

1959-1972: Kold krig og økonomisk vækst

I denne periode var den kolde krig på sit højeste. Berlin-muren blev bygget, Cuba-krisen fandt sted og Vietnam-krigen rasede.

Økonomisk var det en god periode for EF, hvor den internationale handel steg. Politisk var der dog nogle problemer i samarbejdet. Frankrigs præsident Charles de Gaulle udeblev i en periode fra møderne i protest mod, at EF på flere områder skulle gå fra enstemmighed til flertalsafgørelser.

I 1960 opstod et konkurrerende økonomisk fællesskab i Europa – EFTA (European Free Trade Association). Dette samarbejde var fokuseret på handel, men havde ikke de samme mål om politisk integration som EF. Indtil sit medlemskab af EF i 1973 var Danmark medlem af EFTA. På dette tidspunkt gik flere andre EFTA-lande med i EF, og EFTA-samarbejdet består i dag kun af Norge, Schweiz, Island og Liechtenstein.

1973-1985: EF udvides – Danmark kommer med

Danmark, Irland og Storbritannien kom med i EF 1. januar 1973. Fællesskabet kom således op på ni medlemmer. De sidste højreorienterede diktaturer i Europa blev væltet med Salazar-regimets fald i Portugal i 1974 og general Francos død i Spanien i 1975. I 1981 blev Grækenland det tiende medlem af EF, og Spanien og Portugal fulgte fem år senere.

Perioden var præget af økonomisk tilbagegang. Sammenslutningen af olieproducerende lande (OPEC) valgte i 1973 at hæve priserne på olie drastisk. Den efterfølgende energikrise skabte økonomiske problemer i Europa såvel som andre steder i verden, og det medførte massearbejdsløshed. Gennem EU's regionalpolitik blev der derfor afsat store beløb til at skabe arbejdspladser og infrastrukturudvikling i de fattigere områder. EF-landene begyndte et valutasamarbejde for at forhindre for store udsving mellem deres valutaer og for at øge samhandelen.

I 1979 kunne EU-borgerne for første gang vælge Europa-Parlamentets medlemmer direkte. Parlamentet fik

mere selvstændighed, men formelt set ikke mere indflydelse før i 1986.

1986-1991: En periode med omvæltninger – Berlin-murens fald

I 1986 blev den "Europæiske Fællesakt" underskrevet. Denne traktat dannede grundlag for et omfattende seksårigt program, der skulle få handelen til at flyde frit over EU's grænser, og for alvor skabe "det indre marked", som havde været planlagt siden Rom-traktaten. Samtidig fik det direkte valgte Europa-Parlament mere indflydelse. Den Europæiske Fællesakt trådte i kraft i Danmark 1. juli 1987.

Berlin-murens fald den 9. november 1989 medførte store politiske omvæltninger; grænsen mellem Øst- og Vesttyskland blev åbnet for første gang i 28 år, og kort efter blev de to lande genforenet. Den kolde krig sang på sidste vers.

1992-2004: De fire friheder – og så blev der 25

Med kommunismens sammenbrud i Central- og Østeuropa kom europæerne tættere på hinanden. I 1993 trådte det indre marked i kraft. Et andet fokusområde i 1990'erne var ØMU'en – den økonomiske monetære union. Der blev skabt en fælles pengepolitik gennem Den Europæiske Centralbank og euroen blev indført som fælles mønt i 11 lande i 1999. 1990'erne blev et årti, hvor flere nye traktater så dagens lys, nemlig "Maastricht-traktaten" eller "Traktaten om Den Europæiske Union" i 1993, "Amsterdam-traktaten" i 1999 og Nice-traktaten i 2001.

Danmarks stemte i første omgang nej til Maastricht-traktaten. Det førte gennem Edinburgh-aftalen til

Danmarks fire undtagelser overfor euroen, unionsborgerskabet, den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik samt overstatsligt samarbejde om retlige og indre anliggender. Ved en folkeafstemning om afskaffelse af euro-undtagelsen i 2000 stemte 53,2 pct. nej (med en valgdeltagelse på 87,6 pct.).

Nye emner som miljøbeskyttelse og samarbejde om forsvars- og sikkerhedsspørgsmål blev inkluderet i samarbejdet i denne periode. "Schengen"-aftalen (Efter den lille landsby i Luxembourg, hvor aftalen blev skrevet under) skulle gradvis gøre det muligt for folk at rejse uden at vise pas ved grænserne. Som følge af "krigen mod terror" efter 11. september 2001 begyndte EU-landene også at arbejde tættere sammen om at bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet.

I 1995 fik EU tre nye medlemmer, Østrig, Finland og Sverige og i 2004 blev hele ti lande fra Østeuropa medlemmer. Med 25 medlemmer og flere på vej mente mange, at tiden var inde til en forfatningstraktat for Europa, som passede bedre til det nye og større EU. Da det var en kompliceret sag for 25 lande at blive enige om, hvilken slags forfatning det skulle være, blev der nedsat et konvent under ledelse af franskmænden Giscard D'Estaing, der skulle finde en passende model.

2005 – Forfatnings- og reform-traktat

Konventet fremlagde en forfatningstraktat, som stats- og regeringscheferne godkendte i 2004, men i juni 2005 blev den nedstemt ved folkeafstemning i Frankrig og Holland. Det gjorde endelig godkendelse umulig, da det kræves, at alle lande siger ja. EU

havde efterfølgende en periode med tænkepause, hvor det blev overvejet, hvordan man skulle komme videre med processen. Tænkepausen bragte dog ikke de europæiske institutioner ud af fatningen, og i januar 2007 blev Rumænien og Bulgarien optaget i EU.

Dele af forfatningstraktaten er i 2007 blevet til en reformtraktat, hvis skæbne stadig er uvis. Hovedformålet med traktaten er at sørge for, at EU's institutioner bliver gearet til, at der nu er 27 medlemmer. Et andet vigtigt mål er at skabe en ny post som EU's udenrigsminister. Desuden vil Europa-Parlamentet få mere indflydelse, og de nationale parlamenter vil inddrages mere i beslutningsprocessen. Hvis alt går efter planen vedtages reformtraktaten før Europa-Parlamentsvalget i 2009.

Tidslinje for EU's traktater og medlemslande

1951	1957	1973	1981	1986	1993
Traktaten om det Europæiske Kul- og Stålfællesskab	Rom-traktaten			Den Europæiske Fællesakt	Maastricht-traktaten
Frankrig Vesttyskland Italien Holland Belgien Luxemburg		Danmark England Irland	Grækenland	Spanien Portugal	

EU's institutioner

Den Europæiske Union (EU) er ikke en føderation som USA, men heller ikke "bare" en organisation til samarbejde mellem lande, som f.eks. FN. EU er en unik konstruktion i den forstand, at de lande, der indgår i samarbejdet har valgt at dele deres suverænitet på en række områder. Det betyder i praksis, at medlemsstaterne uddelegerer dele af deres beslutningskompetence til fælles institutioner, så beslutninger på nogle områder træffes på europæisk niveau. EU's beslutningsproces involverer særligt tre institutioner; Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen. Disse tre institutioner udarbejder politikker og love samt det budget, der svarer til ca. 1 pct. af medlemslandenes BNP. Som hovedregel foreslår Kommissionen nye EU-love, og Europa-Parlamentet og Rådet vedtager

dem. Der er endnu en institution, som spiller en afgørende rolle, nemlig EF-Domstolen som sikrer, at EU-lovgivningen bliver overholdt.

Europa-Parlamentet

Europa-Parlamentet vælges direkte af Den Europæiske Unions borgere. Forløberen for Europa-Parlamentet blev oprettet i 1952. I takt med befolkningernes krav om øget demokrati har institutionen fået mere og mere indflydelse. Medlemmerne af Europa-Parlamentet er siden 1979 blevet valgt direkte af de borgere, de repræsenterer. Valg finder sted hvert femte år, og der er p.t. 785 medlemmer (MEP'er) fra de 27 EU-lande. Knap en tredjedel af medlemmerne er kvinder, hvilket er omtrent det samme som i Folketinget. Det specielle ved Europa-

1995	1999	2000	2004	2005	2007
	Amsterdam-traktaten	Nice-traktaten		Forfatnings-traktaten nedstemmes	Forslag til reformtraktat
Østrig Finland Sverige			Cypern Estland Letland Litauen Malta Polen Slovakiet Slovenien Tjekkiet Ungarn		Bulgarien Rumænien

Parlamentet er, at medlemmerne ikke sidder sammen i nationale delegationer, men i fælleseuropæiske politiske grupper. Det vil sige, at socialdemokraterne fra Danmark sidder sammen med socialdemokraterne fra alle de andre EU-lande og altså ikke sammen med de andre danskere.

Europa-Parlamentet har tre arbejdssteder: Bruxelles (Belgien), Luxembourg og Strasbourg (Frankrig).

Europa-Parlamentet har tre hovedopgaver:

- 1. Vedtage europæiske love**, på de fleste politikområder i samarbejde med Rådet. Da medlemmerne vælges direkte af borgerne, er det med til at garantere EU-lovgivningens demokratiske legitimitet.
- 2. Udøve demokratisk kontrol** med alle EU-institutioner, navnlig Kommissionen. Europa-Parlamentet

skal godkende de indstillede kommissærer og kan vedtage et mistillidsvotum til hele Kommissionen.

- 3. Budgetmyndigheden.** Europa-Parlamentet har indflydelse på størrelsen og prioriteringen af EU's midler. I sidste instans kan Europa-Parlamentet vedtage eller forkaste budgettet i sin helhed.

Rådet for Den Europæiske Union

Rådet for Den Europæiske Union, eller bare Ministerrådet, er EU's vigtigste beslutningsorgan. Her repræsenteres hver medlemsstat og ministerrådet er således talerør for medlemsstaterne.

Ministerrådet mødes i ni forskellige sammensætninger:

- Almindelige anliggender og eksterne forbindelser (EU's forbindelser med resten af verden)
- Økonomi og finans (ØKOFIN)
- Retlige og indre anliggender (RIA)

- Beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerpolitik
- Konkurrenceevne
- Transport, telekommunikation og energi
- Landbrug og fiskeri
- Miljø
- Uddannelse, ungdom og kultur

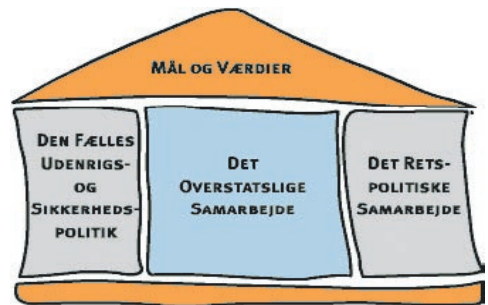
Ministerrådet har seks vigtige ansvarsområder:

1. **Vedtage europæiske love** – ofte sammen med Europa-Parlamentet.
2. **Samordne generelle økonomiske politikker** hos medlemsstaterne.
3. **Indgå internationale aftaler** mellem EU og andre stater og/eller internationale organisationer.
4. **Godkende EU's budget** sammen med Europa-Parlamentet.
5. **Udforme EU's Fælles Udenrigs- og Sikkerhedspolitik (FUSP)** på grundlag af de overordnede retningslinjer, som fastlægges af Det Europæiske Råd.
6. **Koordinere samarbejdet** mellem de nationale domstole og politi i straffesager.

Ansvarsområde 1-4 hører ind under "fællesskabsområdet". Det er områder, hvor medlemsstaterne har overladt initiativet til EU. Alle de ting der vedtages inden for disse områder gælder dermed i hele EU og skal implementeres i alle medlemsstaterne. Det er det, man forstår ved det "overstatslige samarbejde". De sidste to ansvarsområder er "mellemstatslige" eller internationale områder. Her bliver landene enige om nogle målsætninger og tiltag, uden at det fører til egentlig lovgivning i medlemsstaterne. Sådant fungerer det også i andre internationale organisationer som NATO og FN.

Ministerrådet træffer beslutninger ved

afstemning. Hvert land har et antal stemmer, afhængigt af, hvor stort landet er. Danmark har syv stemmer, mens de største lande har 29 stemmer. De mindre lande har altså forholdsvis mange stemmer i forhold til deres indbyggertal. For at vedtage et forslag skal der være et flertal af stemmer (der er i alt 345), der skal være et flertal af lande, der står bag stemmerne, og endelig skal de lande, der stemmer for forslaget udgøre et flertal af den samlede EU-befolkning.

Rådet for Den Europæiske Union må ikke forveksles med Det Europæiske Råd, hvor medlemsstaternes stats- og regeringschefer mødes med formanden for Europa-Kommissionen. Disse "top-møder" finder sted op til fire gange om året og handler om de overordnede EU-målsætninger.

Europa-Kommissionen

Kommissionen er EU's udøvende organ. Det betyder, at den står for den daglige drift af EU's politikker og programmer samt anvendelsen af EU-midler. Kommissionen er uafhængig af de nationale regeringer, og skal repræsentere og varetage EU's samlede interesser. Den fremsætter forslag til nye EU-love, som den fremlægger for Europa-Parlamentet og Rådet.

Kommissærerne udpeges i deres hjemlande, og mange er tidligere ministre. Men som medlemm af Kommissionen er de forpligtet til at varetage alle EU's interesser og må ikke tage imod instrukser fra nationale regeringer. Kommissionen udpeges hvert femte år – senest seks måneder efter valget til Europa-Parlamentet. Den nuværende Kommissions mandatperiode udløber den 31. oktober 2009.

Kommissionen fungerer som et kollegium, hvilket vil sige som en samlet enhed, og er politisk ansvarlig over for Europa-Parlamentet, som kan afskedige hele Kommissionen ved at vedtage et mistillidsvotum. Individuelle medlemmer af Kommissionen skal træde tilbage, hvis formanden (p.t. José Manuel Barroso fra Portugal), anmoder om det, og de andre kommissærer er enige. Kommissionen er til stede ved alle Europa-Parlamentets møder, hvor den skal forklare og begrunde sine politikker. Den besvarer også regelmæssigt skriftlige og mundtlige spørgsmål fra Europa-Parlamentets medlemmer.

Kommissionen beskæftiger næsten 25.000 EU-tjenestemænd, hvilket umiddelbart lyder som mange, men det er faktisk færre, end der er ansat i de fleste mellemstore kommunalforvaltninger i Europa. Kommissionens hovedsæde ligger i Bruxelles, men den har også kontorer i Luxembourg og repræsentationer i samtlige EU-lande (f.eks. i Gothersgade i København).

Europa-Kommissionen har fire hovedopgaver:

- 1. Fremlægge forslag til lovgivning** for Europa-Parlamentet og Rådet.
- 2. Forvalte og gennemføre EU's politikker og budget.**

3. Håndhæve EU's love (sammen med EF-Domstolen).

4. Repræsentere EU internationalt, f.eks. ved at forhandle aftaler mellem EU og andre lande.

Kommissionens personale er organiseret i afdelinger, der kaldes "generaldirektorater" (DG'er efter fransk) og "tjenestegrene" (f.eks. den juridiske tjeneste). Det svarer til, at en dansk minister har et ministerium til at lave det forberedende arbejde. Hvert DG er ansvarlig for et bestemt politikområde og ledes af en generaldirektør, som står til ansvar over for en af kommissærerne. Det er DG'erne, som udformer Kommissionens lovforslag, men forslagene bliver først officielle, når Kommissionen har vedtaget dem på sit ugentlige møde. Det foregår i store træk som i følgende eksempel:

Kommissionen synes, at der er behov for EU-lovgivning for at forebygge forurening af Europas byer. Generaldirektoratet for miljø udarbejder et forslag baseret på omfattende høringer af europæiske industrivirksomheder, landmænd, miljøministrene i medlemsstaterne og miljøorganisationer. Udkastet drøftes også med andre generaldirektorater i Kommissionen og kontrolleres af Juridisk Tjeneste og Generalsekretariatet. Når forslaget er færdigt, sætter generalsekretæren det på dagsordenen på et kommende Kommissionsmøde. Hvis mindst 14 af de 27 kommissærer godkender forslaget, er det derved vedtaget, og får hele kollegiets støtte. Dokumentet sendes til Rådet og Europa-Parlamentet.

EF-Domstolen

De Europæiske Fællesskabers Domstol (EF-Domstolen) blev oprettet i henhold til Traktaten om oprettelse af Det Europæiske

Kul- og Stålfællesskab (EKSF) i 1952, og ligger i Luxembourg. Domstolens opgave er at sørge for, at EU-retten fortolkes og anvendes på samme måde i alle EU-lande, så det sikres, at alle er lige for loven. EF-Domstolen holder f.eks. øje med, at de nationale domstole ikke træffer forskellige afgørelser om det samme spørgsmål. Domstolen sikrer også, at medlemsstaterne og EU-institutionerne opfylder deres forpligtelser.

Domstolen består af én dommer pr. medlemsstat, således at alle 27 nationale retssystemer er repræsenteret. Af hensyn til effektiviteten sættes retten typisk i afdelinger med 13, fem eller tre dommere, alt efter hvor vigtig sagen er. Domstolen bistås af otte "generaladvokater". Deres opgave er, offentligt og upartisk, at fremsætte begrundede forslag til afgørelse af de sager, der indbringes for Domstolen. Dommerne og generaladvokaterne er personer, hvis uafhængighed er uomtvistelig. De skal i deres hjemland opfylde betingelserne for at indtage de højeste dommerembeder eller have faglige kvalifikationer, som er almindeligt

anerkendt. De udnævnes for et tidsrum af seks år og kan genudnævnes. Der blev i 1989 oprettet en "Ret i Første Instans" til at hjælpe Domstolen med at klare det store antal sager, og dermed give borgerne en bedre retsbeskyttelse.

EF-Domstolen og Retten i Første Instans har hver en præsident. Siden 2003, har Vassilios Skouris fra Grækenland været præsident for Domstolen, og Bo Vesterdorf fra Danmark været præsident for Retten i Første Instans siden 1998.

- 1. Anmodninger om præjudiciel afgørelse** – dvs. fortolkning af lovene.
- 2. Traktatbrudssøgsmål** – hvis en medlemsstat ikke overholder sine forpligtelser til EU's love.
- 3. Annullationsøgsmål** – annullering af "ulovlige" love, der ikke er vedtaget korrekt eller mangler retsgrundlag i traktaterne.
- 4. Passivitetssøgsmål** – i henhold til traktaten skal de tre institutioner træffe visse beslutninger i bestemte situationer.

Danmarks deltagelse i internationalt samarbejde

Udover medlemskabet af EU er Danmark medlem af en række andre internationale organisationer, hvoraf de vigtigste er FN, NATO og WTO, der har meget forskellige formål.

De Forenede Nationer (FN)

De Forenede Nationer – FN i daglig tale – er verdens største mellemstatslige samarbejdsorganisation med 191 medlemslande og Danmark har været med siden begyndelsen. FN består af selvstændige stater, der har besluttet at gå sammen for at arbejde for verdensfred og økonomiske og sociale fremskridt. Organisationen blev oprettet af 51 lande med FN-pagten den 24. oktober 1945. FN-pagten udgør en slags grundlov for staternes internationale samarbejde og fastlægger i brede træk medlemsstaternes gensidige rettigheder og pligter samt etablerer organisationens centrale samarbejdsorganer: Generalforsamlingen, Sikkerhedsrådet, Det Økonomiske og Sociale Råd, Den Internationale Domstol og Sekretariatet (som ledes af generalsekretæren). I generalforsamlingen, hvor alle medlemslande er repræsenteret, gælder princippet om, at hvert land - uanset størrelse – har én stemme. FN's vigtigste opgaver ligger indenfor hovedområderne:

- Fred og sikkerhed
- Menneskerettigheder
- Udviklingsaktiviteter
- Humanitære indsatser

FN har hovedkvarter i New York. Via sine 14 særorganisationer og 35 programmer, fonde og andre underorganisationer,

som alle dækker forskellige områder, er FN repræsenteret i næsten hele verden. Disse organisationer og programmer mv. udgør sammen med FN det, man kalder FN-”systemet”.

North Atlantic Treaty Organization (NATO)

NATO er en vestlig militærorganisation, dannet i Bruxelles i december 1950 på grundlag af den Nordatlantiske Traktat (Atlantpagten), som blev undertegnet i Washington, D.C., den 4. april 1949. Danmark var blandt de 12 stiftende lande, og NATO har i dag 26 medlemslande. NATO's formål er at fremme sikkerhed og stabilitet i det nordatlantiske område gennem politisk, økonomisk og militært samarbejde. Demokrati, menneskerettigheder og retsstatsprincipper er vigtige elementer i det fælles værdigrundlag. NATO blev oprindeligt etableret som en kollektiv forsvarsorganisation under den kolde krig, men har i dag en lang række aktiviteter som går udover dette formål.

Det fremgår af alliancens strategiske koncept fra 1999, at alliancen skal løse fem fundamentale opgaver:

- Skabe grundlag for et stabilt Euro-Atlantisk sikkerhedsmiljø.
- Være et transatlantisk konsultationsforum.
- Afskrække og forsvare mod trusler om angreb på et NATO-medlem eller en allieret.
- Medvirke til at forhindre konflikter og deltage i krisestyringsoperationer.
- Fremme partnerskab gennem sam-

arbejde og dialog med andre nationer i det Euro-atlantiske område.

For at løse disse opgaver er der i NATO etableret en fælles forsvarsplanlægning for alliancens medlemmer samt en militær struktur. Beslutninger i NATO kræver enighed blandt alle medlemmer (konsensus-princip).

EU oprettede en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik i 1993, men udgangspunktet er, at udviklingen af EU's rolle i krisestyring skal ske i tæt samarbejde med NATO. Langt de fleste medlemslande i EU er også medlem af NATO. Samarbejdet mellem de to organisationer foregår i komitéer og arbejdsgrupper i Bruxelles – f.eks. EU/NATO-kapacitetsgruppen, hvor man drøfter kapacitetsudviklingen, så denne sker på en sammenhængende måde i de to organisationer.

I forbindelse med en evt. militær krisestyringsoperation har EU, via den såkaldte "Berlin+"-aftale, mulighed for at låne NATO's redskaber såsom AWACS-overvågningsfly og hovedkvarterer. Dette har EU ønsket bl.a. for at undgå at bruge ressourcer på opbygning af tilsvarende strukturer i EU-regi. Uden adgang til NATO's aktiver er det svært for EU at påtage sig krisestyringsoperationer. Udlånsmuligheden blev første gang udnyttet den 31. marts 2003, da EU overtog NATO's operation i Makedonien (FYROM) – og hermed igangsatte sin første militære operation.

World Trade Organisation (WTO)

Verdenshandelsorganisationen WTO er stadig ung med sin oprettelse 1. januar 1995. Danmark har været med lige siden begyndelsen. WTO blev oprettet som efterfølger til GATT (General Agreement on Tariffs and Trade) efter de handelspolitiske forhandlinger i den såkaldte Uruguay-runde (1986-94). WTO er en mellemstatslig og global organisation med det formål at lette og formalisere den internationale samhandel. Med 149 medlemslande og en række ansøgerlande dækker WTO langt størstedelen af verdenshandelen.

WTO styres af en ministerkonference, der er sammensat af repræsentanter fra samtlige medlemslande. EU spiller som en af verdens største handelspartnere en aktiv rolle i WTO's arbejde. Når EU forhandler i WTO, sker det på baggrund af EU-landenes fælles handelspolitik. Det betyder, at EU's medlemslande ikke forhandler enkeltvis, men via EU's kommissær for handel. EU taler derfor som hovedregel med én stemme i WTO, selvom hvert enkelt EU-land er medlem af organisationen.

WTO's 6. ministerkonference blev afholdt i Hongkong i december 2005, og den udgør en del af den såkaldte Doha-forhandlingsrunde. Doha-runden, der blev påbegyndt i 2001, skulle være afsluttet i 2004, hvilket ikke lykkedes. Der arbejdes derfor til stadighed mod en aftale, som de vestlige udviklede lande og u-landene kan opnå enighed om.

De danske partiers visioner for EU

De danske partier i Folketinget har meget forskellige opfattelser af, hvad europæisk samarbejde er og bør være. I dette afsnit kan man få et overblik over partiernes holdning til EU.

Dansk Folkeparti: DF er modstander af EU

Dansk Folkeparti ønsker et tæt samarbejde i Europa. Men vi er modstandere af Den Europæiske Union, som politikerne gradvis har trukket ned over hovedet på befolkningen. Vi er imod, at EU hele tiden prøver at tiltage sig mere og mere magt over de enkelte medlemslande. Dansk Folkeparti mener, at Danmark skal blive ved med at være en suveræn stat. Det betyder, at intet må sættes højere end den danske Grundlov.

Dansk Folkeparti forlanger, at EU's sløseri med danske skattekroner stoppes. Vi ønsker, at Danmark udtræder af Schengen-samarbejdet, og at de danske grænser genoprettes. Mogens Camre har siden 1999 på værdig vis repræsenteret Dansk Folkeparti i Europa-Parlamentet. Ved sin store indsigt og gennemslagskraft har Mogens Camre skabt respekt om Dansk Folkeparti – ikke alene i UEN-gruppen, hvor Mogens Camre er vicepræsident, men i hele Europa-Parlamentet. Vigtigere er det dog, at Mogens Camre har været den ægte danske stemme i parlamentet, ligesom han over for den danske offentlighed har været i stand til at udrede de ofte komplicerede og uigennemsigtige forhold, der kendetegner Bruxelles og Strasbourg.

Dansk Folkepartis formål med at stille op til et parlament, vi egentlig helst så nedlagt, er igen at stå vagt om danske interesser og det danske folks interesser. Dansk Folkepartis medlemmer i Europa-Parlamentet vil fortsat

være den ægte danske stemme i parlamentet og parlamentets udvalg. Vore medlemmer vil overvåge og bekæmpe ethvert tiltag, der øger EU-Kommissionen, Europa-Parlamentet og EF-Domstolens magt og tilsvarende svækker Folketingets ret til at lovgive i det danske rige.

"Alt tyder på, at EU's magtelite hellere vil blæse på al demokratisk anstændighed end at tage ansigt. Desværre følger også Danmarks statsminister flinkt trop med resten af EU-flokken. Dansk Folkeparti har et andet bud på den vej, det europæiske samarbejde bør udvikle sig. Vi ønsker samarbejdet tilrettelagt som et samarbejde mellem selvstændige nationalstater i erkendelse af, at demokrati skal udfolde sig inden for nationalstatens grænser. Vi ønsker EU-samarbejdet begrænset til de områder, der bedst løses i fællesskab. Det betyder, at områder som den indre grænsekontrol, sport og kultur, folkesundhed, kønspolitik, forsvars- og retspolitik og meget, meget mere føres tilbage til nationalstaterne. Vi ønsker et Europa, hvor der er demokratisk kontrol med magthaverne. Derfor skal alene Ministerrådet kunne stille lovforslag og træffe beslutninger, og Kommissionen skal være ren embedsmandsinstitution. Nærhedsprincippet skal kontrolleres af de nationale parlamenter nedefra og op. Vi ønsker et europæisk samarbejde, hvor magtens tredeling respekteres, hvor svindel og regnskabsrod får konsekvenser for de skyldige, og hvor alle planøkonomiske ordninger afskaffes over en periode. Det er mit håb, at det chok, der har ramt EU's magtelite, også vil sætte en proces i gang herhjemme, så vi kan begynde at hele den splittelse i befolkningen, den hidtidige EU-politik er skyld i."

Pia Kjærsgaard på sin blog.

Det Konservative Folkeparti: Sund konservativ fornuft i Europa

Det Konservative Folkepartis Europa-politik har som mål at skabe et tæt og forpligtende samarbejde mellem selvstændige lande inden for rammerne af Den Europæiske Union. Det Konservative Folkeparti ønsker, at arbejdet med at nå til enighed om en ny forfatningstraktat skal tage sit udgangspunkt i det positive resultat, som EU-konventet har præsenteret. Det Konservative Folkeparti beklager, at det ikke i første omgang lykkedes at nå til enighed om en ny forfatningstraktat, men vi ser frem til at man når frem til den rigtige model for fordelingen af indflydelsen i det nye EU. Det vigtigste er en god løsning frem for en forhastet løsning, som ikke alle kan støtte. Både de nuværende medlemslande og de nye har et ansvar for, at EU's største samlede udvidelse nogensinde gennemføres tilfredsstillende og i gensidig respekt for de forskelligheder, der findes både politisk, økonomisk, historisk og kulturelt. Af hensyn til Danmarks fremtidige placering i det nye Europa vil Det Konservative Folkeparti arbejde for, at vi når tiden er moden så hurtigt som muligt får ophævet Danmarks EU-forbehold. De tjener ikke Danmarks interesser, og de vil skabe nye vanskeligheder for Danmark i lyset af de ændringer i samarbejdet, der er lagt op til med den nye forfatningstraktat for EU.

Det Konservative Folkeparti vil arbejde på hurtigst muligt at fjerne de sidste hindringer i EU's indre marked. Det er utilfredsstillende, at der fortsat findes barrierer for samhandlen mellem EU-landene. Her er det særligt vigtigt at få fjernet den traktatstridige statsstøtte, der stadig flourer vidt og bredt. EU har også her en særlig opgave i forhold til verdenshandelsorganisationen WTO, idet det

naturligvis er uholdbart, når europæiske virksomheder hæmmes i konkurrencen af statsstøttede virksomheder uden for EU. Den europæiske udviklingspolitik bør i større udstrækning bygge på en politik, der sikrer åbne markeder og friere adgang til gensidig udveksling af varer og tjenesteydelser. Det Konservative Folkeparti vil arbejde for, at det udenrigs- og sikkerhedspolitiske samarbejde mellem EU-landene styrkes, men samtidig må det erkendes, at der på flere af de principielle politik-områder findes forskellige opfattelser, der deler landene. Intet land skal kunne påtvinges en politik, som det ikke ønsker, men et land skal heller ikke kunne hindre andre EU-lande i at føre deres politik. Det Konservative Folkeparti ser ikke EU's udenrigs- og sikkerhedspolitiske samarbejde som et alternativ til NATO-alliancen, men som et ønskeligt supplement. Den atlantiske alliance udgør fortsat det grundlæggende fundament for Danmarks sikkerheds- og forsvarspolitik. For Det Konservative Folkeparti er det vigtigt, at der kommer bedre styr på EU's administrative apparat.

Det Radikale Venstre: Europa har brug for mod

Det Radikale Venstre har siden vi blev stiftet for 100 år siden været fortalere for internationalt samarbejde. Europas historie er fyldt med blodige konflikter, men siden 2. Verdenskrig har vi undgået blodige konflikter ved at styrke det forpligtende europæiske samarbejde.

Samarbejdet i Europa har haft tre overordnede formål: Fred og stabilitet i et stadig udvidet fællesskab, demokratiske løsninger af problemer, der går på tværs af landegrænser samt at europæiske tanker om demokrati og menneskerettigheder

skal præge verden omkring os. Disse tre overordnede mål er stadig afgørende for Europas samarbejde. Fred og stabilitet i landene er med til at sikre økonomisk fremgang og øget velstand, hvilket gør det muligt at mindske de økonomiske uligheder, der er mellem de europæiske lande og i forhold til verden omkring os. Det bliver sværere for de enkelte lande at reagere overfor globaliseringens udfordringer. Derfor er samarbejdet i Europa den demokratiske overbygning, der hjælper landene til at handle i forhold til de positive og negative sider af globaliseringen.

"Det europæiske samarbejde er præget af succes historier. Jeg arbejder for, at EU opnår en større folkelig forankring og at det demokratiske samarbejde mellem landene styrkes. Danmark skal i fremtiden deltage fuldt i det europæiske samarbejde uden forbehold. Samtidig skal åbenheden øges, både i EU's institutioner og i den danske beslutningsproces i Folketinget, således at almindelige borgere kan følge det vigtige lovgivningsarbejde."
Elisabeth Arnold på sin blog.

Enhedslisten: Danmark ud af EU

Enhedslisten er modstander af den Europæiske Union (EU). Vi opfatter EU som et redskab for den europæiske kapital, der er vendt mod arbejderbefolkningerne i Europa og resten af verden. Efter vores mening er EU udelukkende styret af en målsætning om økonomisk vækst uden hensyntagen til mennesker og miljø.

Enhedslisten siger nej til den ny EU-forfatning, fordi den vil betyde opbygning af en ny supermagt – med mindre demokrati, mere militær oprustning og mere liberalisering på de store koncerners vilkår. Servicedirektivet skal

ratificeres i de enkelte EU-lande og et nyt forfatningsudkast, som Enhedslisten skal være med til at bekæmpe, kan forventes i 2007 fra det tyske formandskab. Dette skal vi bl.a. gøre gennem en forøget indsats i det europæiske venstrefløjssamarbejde med andre partier og bevægelser. Enhedslisten skal også styrke det europæiske samarbejde på områder, der relaterer sig til den øgede deregulering og løndumping i EU, der er en følge af servicedirektivet og andre direktiver og tiltag i forlængelse af Lissabon-processen, bl.a. ved at gennemføre afholdelsen af en europæisk konference i Danmark om "flexicurity". Denne såkaldte danske model der forbinder fleksibilitet og social sikkerhed, er ifølge EU-eliten svaret på de arbejdsmarkedsmæssige og økonomiske problemer i andre EU-lande. Vi skal bidrage til at vise, at denne model kun betyder mere fleksibilitet og mindre social sikkerhed.

Klima- og energiområdet skal fortsat være en Enhedsliste-prioritering. Alvoren af klimaforandringerne bl.a. som følge af den fortsatte CO₂-udledning er ved at gå op for den brede befolkning – ikke kun herhjemme men i hele verden. Samtidig er en nødvendig modindsats i en lang periode blevet syltet af Fogh-regeringen. Der skal kastes lys på den helt uholdbare klima- og energipolitik, der føres af Fogh-regeringen og udstikkes af EU. Ikke mindst er det vigtigt at understrege, at bekæmpelse af klimaforandringer ikke sker ved at give markedet mere magt, som det f.eks. er sket ved at liberalisere el-markedet. Vi vil kræve indicering for at få større demokratisk kontrol med indsatsen for energi og klima – og vedvarende energi og klimahensyn.

Ny Alliance: Fuld dansk deltagelse i EU

Vi står for globalt udsyn og et stærkt EU, som Danmark skal være fuldgældigt medlem af nu. Vi ønsker en bedre koordinering af EU's udenrigspolitik og fornyet respekt for FN og menneskerettighederne. For den fattigste del af verden har vi et særligt ansvar, og derfor skal vi igen op på 1 pct. af BNI i udviklingsbistand.

"Ny Alliance er et EU-positivt parti, der ønsker, at Danmark deltager fuldt og helt i EU. Vi vil have fjernet de gamle forbehold hurtigst muligt og sidde med ved bordet på lige fod med vores naboer. Det er vigtigt for Danmark, hvad der sker i EU, og på en lang række områder er EU den eneste vej frem. Vi vil meget gerne forklare og debattere, hvad traktaten handler om. En folkeafstemning er ikke et spørgsmål om juridiske spidsfindigheder og paragraffer. Det er et politisk spørgsmål om at tage stilling til, om man vil tale med danskerne. Det vil vi gerne."

Naser Khader i et indlæg i Nordjyske Stiftstidende 1. august 2007

"Det europæiske samarbejde har i over 50 år sikret fred, stabilitet og velstand til os europæere. At det efterhånden er mange år siden, at de europæiske lande var på krigsstien over for hinanden, og at vi nu har høj levestandard i Europa, er i høj grad EU's fortjeneste. Det har vi skabt gennem et forpligtende samarbejde mellem de europæiske lande om et frit indre marked og ved at løse grænseoverskridende problemer i fællesskab. Men hvis vi i fremtiden vil sikre vores velstand, må vi smøge ærmerne op og gøre en indsats."

Gitte Seeberg på sin blog.

"Jeg er jubeuropæer i den forstand, at

jeg mener, EU er det mest perspektivrige politiske samarbejde i historien. Men ikke i den forstand, at jeg mener, at "mere EU" altid er bedre. Jeg er tilhænger af et styrket Europa-Parlament – som indskrevet i Forfatningstraktaten – men jeg er ikke føderalist ... Derfor er min konklusion: Vi har indflydelse, når vi er med – betydeligt mere end hvis vi ikke var med. Læg hertil min konklusion om, at vi endda gennem EU kan tvinge andre EU-lande op på højere niveauer, end de hidtil har været på (og det er den vej, det går hele tiden, nogle gange lidt for langsomt, men klart i den rigtige retning generelt), og endda kan udbrede den balancetankegang mellem fri og fair konkurrence og hensyn til miljø og forbrugere til nye verdensdele, ja så er billedet ikke længere helt så deprimerende!"

Anders Samuelson på sin blog.

Socialdemokraterne: EU er ikke et alternativ til nationalstaten

Forholdet mellem EU og medlemslandene har igennem en lang årrække været genstand for stor diskussion. Mange har været bekymrede for EU-samarbejdet, fordi man har frygtet en overdreven indblanding i de nationale forhold med efterfølgende tab af national selvbestemmelse eller måske endda ligefrem solidaritet. Socialdemokraternes holdning på dette område har imidlertid hele tiden været klar: EU skal ikke blande sig i alt, og EU er ikke – og skal ikke være – noget alternativ til nationalstaterne. Men vi skal samarbejde, hvor vi har fordel af det. Der hvor vi bedre kan løse problemerne sammen end hver for sig.

I takt med globaliseringen vokser også den internationale kriminalitet, og det bliver mere og mere tydeligt, at intet EU-land alene har tilstrækkelige midler til at

håndtere problemerne. Derfor er behovet for en fælles indsats indlysende, når det f.eks. handler om økonomisk kriminalitet, miljøkriminalitet, narkokriminalitet, menneskehandel og menneskesmugling. Vores mål er ikke at ensrette EU-landenes retspolitik - der er stadig plads til mange forskelle. Men vi skal have lukket de huller, der uvægerligt opstår – og bliver udnyttet – hvis der ikke eksisterer et forpligtende samarbejde på tværs af grænserne.

"Jeg tror på fællesskabet. Kun herigennem kan vi sikre det gode liv og skabe en balance mellem mennesker, miljø og økonomi. Velfærdsstaten er den primære ramme for vores fællesskab. I en globaliseret verden har vi også brug for et fællesskab, når udfordringerne ikke respekterer grænser. EU skal være sådan et fællesskab. EU skal stå som en stærk aktør på den internationale scene. Forløbene omkring indgåelsen af Kyoto-protokollen og den internationale straffedomstol, ICC, viser at Europas interesser bedst varetages, hvis vi står sammen. EU skal være foregangsregion indenfor miljø og bæredygtighed, menneskerettigheder og demokrati. Vi skal forsøge at påvirke andre lande og regioner til at efterleve de samme principper. EU skal påvirke via samarbejde, økonomisk hjælp og eksemplets magt. EU skal ikke forsøge at skabe demokratier på fjerne egne af kloden med militærmagt, som det p.t. sker i Irak."

Dan Jørgensen på sin blog.

Socialistisk Folkeparti: Samarbejde, men ikke føderation

En socialistisk forandringsproces må nødvendigvis finde sted indenfor rammerne af det europæiske samarbejde. SF er tilhænger af EU som rammen for det fremtidige europæiske samarbejde og en politisk kampplads mellem højre

og venstre. SF er modstander af forslag om en egentlig føderation, et Europas Forenede Stater. Derfor afviser vi ØMU'en og en forfatning, der skal være rammen for en europæisk statsdannelse. Men vi er tilhængere af et stærkt og effektivt samarbejde om løsning af nødvendige grænseoverskridende problemer. Det gælder eksempelvis på miljøområdet, minimumssatser for selskabsskatter, bedre forbrugerbeskyttelse m.v.

SF er stærk tilhænger af EU's udvidelse imod øst. Med udvidelsen vil EU blive dynamo for skabelse af sikkerhed og samarbejde i Europa. I stedet for at slås, skal de europæiske befolkninger skabe et civiliseret samarbejde. I den nuværende situation er det vigtigt at skabe alternativer til den globale amerikanske dominans. Et sådant alternativ har ingen vægt, hvis det formuleres af et lille land som Danmark. Det giver derimod mening at satse på EU som dynamo for et sådant alternativ. Med alle EU's fejl og mangler udgør Europa, trods alt, et socialt, demokratisk og miljømæssigt alternativ til den amerikanske model. Et EU-alternativ har ikke mindst betydning i forhold til en sikkerhedspolitik, som ikke udelukkende bygger på militær styrke, men som forebygger gennem en økonomisk og social udvikling i den fattige del af verden. Det har også betydning i forhold til WTO, hvor der er behov for tiltag, som i verdenshandelen også prioriterer udvikling, sociale forhold og miljø.

"Venstrefløjen skal gå ind med en aktiv EU-politik, som stiller langt skarpere krav til de europæiske producenter og som forsvare forbrugerne. EU er en slagmark, hvor der udspiller sig en kamp mellem højre og venstre. En kamp mellem grønne og sorte. Højrefløjen vil beskytte industrien.

Venstrefløjen vil beskytte forbrugerne og miljøet. Men vi skal gå ind i kampen. Hvis Europa overlades til en neo-liberalistisk højrefløj, vil det blive et mareridt for os alle. Derfor skal vi skabe et socialt og et folkenes EU. Vi skal ikke gøre det ukritisk. Mange ting i EU fungerer ikke godt nok. Erhvervslivet har stor indflydelse. Landbrugspolitikken er en skandale. Demokratiet fungerer ikke tilfredsstillende. Men svaret på det er ikke en apolitisk alliance med nationalistiske kræfter på den yderste højrefløj. Det er en politisering af kampen. En politisering, som tager udgangspunkt i venstrefløjens værdigrundlag om social retfærdighed, fællesskab og solidaritet. Vi byder de nye EU-lande velkomne af hensyn til vores sikkerhed. Nationalismen har skabt en europæisk historie, som er fyldt med blod, krige og rædsler. Nationalismen skaber had, men vi vil have samarbejde. Udvidelsen er i den forstand udtryk for en ikke-militær sikkerhedspolitik, som satser på økonomisk udvikling og politisk samarbejde.”
Holger K. Nielsen på sin blog.

Venstre: Siger naturligtvis ja til EU - det er jo smart!

EU giver mulighed for at finde fælles løsninger på en række grænseoverskridende udfordringer, som vi alle sammen har til fælles. Ved at tage beslutninger i fællesskab kan vi undgå, at vores indbyrdes

uenigheder går ud over økonomien eller truer freden. Resultatet er, at Europa i dag er mere velstående end nogensinde før. Det europæiske samarbejde har medført seks årtier med fred og fordragelighed blandt de deltagende stater. Indbyrdes konflikter klares gennem dialog og forhandling frem for gennem gensidige trusler og magtanvendelse.

Venstre mener, at undtagelserne er med til at sætte Danmark uden for indflydelse i EU på en række centrale områder. Det betyder, at andre former rammerne for vores fremtid, uden at Danmark høres. Derfor skal undtagelserne væk.

“For at sikre et mere effektivt og handlekraftigt Europa er en ny traktat en nødvendighed. En traktat vil muliggøre fællesbeslutninger og får EU en enestående mulighed for at tale med en samlet stemme på den internationale scene og på hjemmebanen i bekæmpelse af f.eks. forurening, terror og kriminalitet.”
Niels Busk på sin blog.

“Det er muligt at gennemføre en ny EU-traktat uden en dansk folkeafstemning. Det gjorde vi med den seneste ændringstraktat, Nice-traktaten i 2000”.
Charlotte Antonsen på sin blog.

Argumenter for og imod EU

Der er gode argumenter for og imod europæisk samarbejde. I dette afsnit er der eksempler på argumenter fordelt på fire forskellige emner:

Danmark i EU eller udenfor EU

Kritikken af EU spænder fra selve opbygningen over virkemåde til konkrete politikområder. Nogle finder, at EU er for stort og tungt et maskineri, andre mener, at EU's budget ikke bruges hensigtsmæssigt og andre igen bryder sig ikke om ideen om overstatsligt samarbejde. De europæiske lande står overfor store udfordringer: Global opvarmning, konkurrence fra andre lande, energimangel og ustabile nærrområder. Mange af landene har fælles betingelser og kunne give EU mulighed for at gå foran og sætte et godt eksempel for resten af verden.

Tilhængerargumenter:

- **EU-medlemskab er godt for dansk økonomi:** Danmark er en lille åben økonomi, der er afhængig af et velfungerende udenlandsk marked. Langt størstedelen af vores eksport går til øvrige EU-lande. Forhandlinger mellem EU, Norge, Island og Liechtenstein viser, hvor dyrt det er at stå udenfor EU. I 2003 blev Norges "kontingent" tidoblet til 1,6 mia. kr. Derudover var Norge med til at finansiere østudvidelsen selvom landet ikke er EU-medlem.

- **Hvis man ønsker europæisk samarbejde, må man tage udgangspunkt i EU:** Hvis man virkelig ønsker, at de europæiske lande skal samarbejde, er man nødt til at tage udgangspunkt i det allerede eksisterende samarbejde i EU på trods af dets mangler og skønhedspletter,

frem for at opstille utopiske (teoretiske) alternativer.

- **Fri bevægelighed i Europa:** Danskerne kan uden problemer, rejse, opholde sig og tage arbejde i de andre EU-lande på grund af den fri bevægelighed.

- **Danmark opnår indflydelse via EU-medlemskab:** Danske holdninger og værdier kan komme til udtryk via Danmarks EU-medlemskab og det er derfor vigtigt for Danmark at være med

Modstanderargumenter:

- **Danmark vil have bedre muligheder for at påvirke verden udenfor EU:** Hvis Danmark stod udenfor EU, ville vi få en tydeligere og mere selvstændig international profil. Danmark kunne optræde som fredsmægler i verden, da vi ikke længere vil være bundet til EU's ambitioner og globale mål.

- **Danmark vil økonomisk klare sig bedre udenfor EU:** Danmark har en god og sund økonomi, som ligger i toppen af EU, hvad angår de økonomiske nøgletal. Danmark skal udnytte positionen som en af de mest internationalt orienterede økonomier. Et Danmark udenfor EU vil i modsætning til nu kunne forhandle selvstændigt eksempelvis i WTO.

- **Folketinget har ingen indflydelse på Danmarks EU-politik:** Europa-udvalget, der er Folketingets garanti for indflydelse på Danmarks EU-politik, fungerer blot som et gummitempel. Europa-udvalget kommer for sent ind i beslutningsprocessen dvs. når forslaget reelt set er færdigbehandlet i EU.

- **EU koster Danmark milliarder:** Ifølge Statistisk Årbog 2003 betalte Danmark i 2002 5,5 mia. mere til EU, end vi modtog i overførsler fra Bruxelles.

Euroen

Euro'en er blevet en del af de fleste europæeres hverdag. 1. januar 2007 indførte Slovenien som det 15. land møntfoden og 1. januar 2008 vil også Cypern og Malta følge trop. Danmark, England og Sverige har valgt at stå udenfor den fælles europæiske møntfod. Med en fælles valuta fører de europæiske Nationalbanker ikke selvstændig pengepolitik, men en fælles via Den Europæiske Centralbank (ECB). Danmark har valgt at binde kronen til euroen og Nationalbanken følger derfor i praksis ECB's beslutninger.

Tilhængerargumenter:

- **Danmark er sat uden for indflydelse på Europas økonomiske politik:** Der er med ØMU'en skabt et økonomisk samarbejde, som Danmark ikke er fuldt ud med i. På de såkaldte ØKOFIN-møder i Eurogruppen bliver rammerne for EU's økonomiske og finansielle politik skabt, og Danmark sidder ikke med ved bordet.

- **Euroen er årsag til dansk økonomisk vækst:** Den økonomiske stabilitet euro'en siden 2000 har medført, er afgørende for dansk vækst og økonomi. Det indre marked står for 70 pct. af dansk eksport. Fraværet af valutaudsving i EU-landene stabiliserer markedet og gør det muligt for de enkelte virksomheder at planlægge mere langsigtet.

- **Euroen fjerner vekselomkostninger og giver lavere omkostninger for virksomheder:** Takket være euroen er de samlede udgifter i forbindelse med veksling reduceret. Danske virksomheder

har således pga. kronen udgifter, de europæiske konkurrenter ikke har.

- **Euroen er her allerede:** Størsteparten af butikkerne tager imod euro. Mange danskere har deres huslån i euro, og et stort antal virksomheder aflægger regnskab i euro.

Modstanderargumenter:

- **Mister vi kronen, mister vi vores nationale identitet:** Kronen er et nationalt symbol på lige fod med nationalsangen, og vi bør derfor værne om den.

- **Danmark er ikke alene om at stå udenfor euro-samarbejdet:** Flere nye medlemlande kommer ikke med i euroen foreløbig, og Danmark kan sagtens tillade sig at vente.

- **Med indførslen af euroen mister vi et vigtigt pengepolitisk redskab:** Muligheden for at føre en selvstændig pengepolitik forsvinder ved deltagelse i euroen. Pengepolitikken bliver ved deltagelse i euroen nemlig styret af den Europæiske Central Bank (ECB).

- **Euroen fører til prisstigninger:** Euroen er en ulempe for forbrugerne, fordi den har medført højere priser i medlemslandene. I en meningsmåling fra 2005 mener 90 pct. af forbrugerne i euro-landene, at euroen har fået priserne til at stige, hvilket har fået utilfredsheden med euroen til at vokse blandt borgerne i eurolandene fra 23 pct. i 2002 til 36 pct. i 2005.

Tyrkiet

For at et land kan blive medlem af EU, skal det leve op til "København-kriterierne" om demokrati, menneskerettigheder og markedsøkonomi. Hvis EU accepterer et lands ansøgning og indleder

optagelsesforhandlinger, får landet status af kandidatland. Tyrkiet, Kroatien og Makedonien er på nuværende tidspunkt kandidatlande.

Tilhængerargumenter:

• **Tyrkiet rummer et stort eksportmarked for danske virksomheder:** Tyrkiet er med vækstrater på helt op mod 10 pct. et vækstmarked, som giver Danmark gode eksportmuligheder.

• **Udsigten til EU-medlemskab motiverer Tyrkiet til reformer på menneskerettighedsområdet:** Vælger EU at afvise Tyrkiet nu, svigtes års reformarbejde i Tyrkiet, og det vil derfor blive meget svært at motivere Tyrkiet til fremtidige reformer. Hvis Europas regeringer og befolkninger optager Tyrkiet i EU, vil det sikre, at den tyrkiske stat anerkender kurderne rettigheder yderligere og sikrer kurderne mod overgreb.

• **Tyrkiet – et demokratisk forbillede for muslimske lande:** En af EU's største udenrigspolitiske udfordringer kommer i dag fra Mellemøsten. Et moderne Tyrkiet med en overvejende muslimsk befolkning kan som EU-medlem give EU legitimitet i Mellemøsten. Tyrkiets forståelse for regionens relationer vil styrke EU's fælles udenrigspolitik i Mellemøsten og bygge bro mellem de to områder.

• **Tyrkiets optagelse kan betyde en styrkelse af EU:** Optagelse af Tyrkiet i EU kan være med til at styrke EU's muligheder for at blive en endnu større aktør både økonomisk, politisk og socialt. Eftersom Tyrkiet – hvis landet integreres ordentligt i EU – vil give EU et større befolkningsgrundlag, territorium og marked. Desuden har Tyrkiet en meget ung befolkning, hvilket er attraktivt for et EU med mangel på arbejdskraft.

Modstanderargumenter:

• **Tyrkiet vil lamme EU's beslutningsprocesser pga. dets størrelse:** Tyrkiet forventes i 2015 at runde 85 mio. indbyggere og vil dermed være EU's folkerigeste land. Tyrkiet kan derfor med få forbundsfæller hindre enhver beslutning i EU.

• **Reformerne af det tyrkiske samfund sker kun på papiret:** Både Kommissionen, Amnesty International og en lang række eksperter har peget på, at der er lang vej fra vedtagelsen af de mange reformer i Tyrkiet til den faktiske implementering og efterlevelse af denne lovgivning.

• **Man kan ikke optage Tyrkiet, når landets borgere må flygte fra statens overgreb:** Tusindvis af tyrkere søger hvert år om asyl i EU som en beskyttelse mod overgreb fra den tyrkiske stat. Ifølge en officiel opgørelse blev der i 2004 givet asyl til 2127 tyrkere i EU - især kurderne.

• **Tyrkiets økonomiske situation diskvalificerer det til medlemskab af EU:** Et underskud på statsbudgettet på 28,7 pct. af BNP i 2001, samt en inflation på 29,7 pct. i 2002. Tyrkiet har en meget høj arbejdsløshed og et arbejdsmarked og arbejdsretlige regler, der er langt bagefter Vesteuropas. Tyrkiet er også bagud indenfor bl.a. folkesundhed, ligestilling mellem mænd og kvinder m.v.

Den Fælles Udenrigs og Sikkerheds Politik (FUSP)

I 1954 blev der gjort et forsøg på at skabe et europæisk forsvarsfællesskab, men forsøget strandede. I 1970 oprettedes Det Europæiske Politiske Samarbejde (EPS), hvorigennem EU-landene prøvede at koordinere deres udenrigspolitiske holdninger til aktuelle

spørgsmål. De seneste 15 år har EU på ny øget sine bestræbelser på at spille en sikkerhedsmæssig rolle. Konflikten i det tidligere Jugoslavien satte spørgsmålet om sikkerhed på dagsordenen og med Maastricht-traktaten i 1992 blev princippet om en Fælles Udenrigs- og Sikkerhedspolitik formelt indført.

Tilhængerargumenter:

• EU's udenrigspolitik giver resultater:

I stedet for at fokusere på militær magt lægger EU's udenrigspolitik vægt på økonomiske midler til at løse internationale kriser. Denne form for udenrigspolitik har vist sig at være en effektiv måde at løse flere internationale kriser.

• EU's udenrigspolitik fremmer menneskerettighederne:

Siden 1995 er EU's bistand og handelsaftaler med verdens fattigste lande kædet sammen med en forpligtelse til at overholde EU's krav om menneskerettigheder, demokrati og bekæmpelse af korruption. Hvis modtagerlande ikke overholder menneskerettighederne, kan EU indstille støtten, og det kan koste landene dyrt.

• EU's forsvarsdimension er et supplement til NATO - ikke en konkurrent:

EU og NATO har indgået en række samarbejdsaftaler, der betyder, at EU-landene kan trække på NATO-udstyr i forbindelse med fredsbevarende operationer. Der er også en klar arbejdsdeling, hvor NATO er rammen om det kollektive forsvar i Europa, mens EU tager sig af fredsbevarende operationer i Europas nærområde, hvor USA ikke har interesse i at være involveret.

• EU er en økonomiske supermagt og bør derfor også kunne agere sikkerhedspolitisk:

EU er den største økonomiske magt i verden og må tage

ansvar for sin egen sikkerhed og bidrage til den globale sikkerhed.

Modstanderargumenter:

• EU-forsvar er overflødigt – NATO-forsvar er nok: Fredsbevarende operationer kan foregå i NATO- eller FN-regi. I bedste fald er EU's forsvarssamarbejde blot en unødvendig duplikering af eksisterende samarbejder - i værste fald er det kimen til en EU-hær, der kan bruges til angreb.

• En fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik vil føre til krigsventyr som USA's i Vietnam: EU er på vej til at blive en supermagt. Alle militære stormagter har indtil nu altid været involveret i krig. USA havde sin Vietnam, Sovjet sin Afghanistan. Hvorfor skulle en ny militært bevæbnet europæisk supermagt være anderledes?

• EU's forsvarssamarbejde undergraver NATO-alliancen mellem Europa og USA: Det er en stor trussel mod Europas og Danmarks sikkerhed. Danmark skal ikke ende i en situation, hvor vores sikkerhed alene afhænger af Frankrig og Tysklands luner.

• Ingen europæere vil eller skal dø for EU-bureaukratiet: EU er en konstruktion, som mest er præget af kommercielt samarbejde og bureaukratisk styring. Det vil eller skal ingen dø for.

Deltag i debatten: Tips til læserbrevsskrivning

Der er mange muligheder for at deltage i debatten om EU's fremtid. Man kan skrive læserbreve, arrangere og deltage i debatarrangementer, være aktiv i debatfora, osv. Læserbreve er ofte et undervurderet redskab; mange læser dem, både almindelige borgere og politikere. I dette afsnit gennemgås nogle af de forhold, man bør være opmærksom på, når man vil skrive et læserbrev.

Inden du går i gang

Find ét emne – ikke to! Sigter du med spredthagl vil avisen bede dig om at forkorte eller i værste fald slet ikke blive bragt i avisen. Så hold dig til ét emne – så kan du også skrive flere læserbreve.

Hvad er formålet med læserbrevet?

Vil du forklare noget, påvirke nogen eller lancere en ny idé? Formålet kan indvirke på den måde, man vægter sine ord i indlægget:

- 1. Forklare:** Forsvare en holdning, skabe forståelse for, hvorfor man evt. har valgt en bestemt løsning, og oplyse hvorfor man har valgt denne (måske upopulære) beslutning. Ordvalget bør være "blødt", gerne evt. appellere til samarbejde, og fremføre faktuelle fordele ved beslutningen, samt evt. nogle ulemper ved ikke at træffe beslutningen.
- 2. Påvirke:** Ændre en holdning, overbevise om at egne holdninger passer bedre. Ordvalget bør være klart og sagligt, gerne opremse ulemper ved andre løsninger end ens egen, og et til tre stærke argumenter for egen holdning.
- 3. Inspirere:** Skabe en holdning, få andre

til at tænke over en ting eller sætte noget i gang. Ordvalget bør være motiverende, gerne stille spørgsmål til modtageren og invitere til videre tænkning og drøftelse.

Hvilket medie skal modtage dit indlæg?

Aviserne har forskellige regler – f.eks. længden af læserbreve osv. Du bør ikke sende helt samme indlæg til flere aviser. Ret lidt i det, så du kan sende forskellige versioner. Er det et lokalt eller landsdækkende medie? Skriv dit indlæg ud fra, om det læses af lokalkendte med indsigt i de lokale forhold, eller om det skal kunne forstås af personer i alle hjørner af landet. Forskellige medier henvender sig til forskellige mennesker. Skriver du til Information og Politiken vil en masse akademikere læse dit læserbrev. Skriver du til Ekstra Bladet, læser mange forskellige folk dit læserbrev, osv. Ofte er det lettere at få bragt et læserbrev lokalt, og der er mulighed for at være langt mere specifik og skarp i argumentationen. Reagerer du på noget, du har læst i samme medie, så henvis til det.

Til hvem henvender du dig? Politikere, foreninger, enkelte private personer som du er uenig med, eller noget helt fjerde?

Opbygningen af et godt læserbrev

- 1. Overskrift,** der kort og fængende udtrykker budskabet – "reklameskiltet", der skal få læseren til at ville modtage hele dit budskab. Fang opmærksomheden og interessen med en kort men slagkraftig, passende, gerne lidt udfordrende overskrift. Der

er altid risiko for, at redaktøren for debatmediet ændrer i overskriften, men jo mere passende din egen er des bedre chance for, at den består.

2. Indledning, der præsenterer problemet og dit budskab, underbyg den nysgerrighed overskriften har skabt, og giv yderligere næring til læserens spirende interesse.

3. Uddybende argumentation. Påstande: Fortæl lidt mere uddybende, hvad du mener, altså uddyb din holdning. Begrundelser: Slå fast, hvorfor din holdning er som den er; faktuelle argumenter, følelsesmæssige meninger etc. Eksempler: sammenlign med relevante fortilfælde, eller tænkte eksempler om, hvordan tingene bliver fremover.

4. Afrunding – gerne med en punchline; bare giv den hele armen, så raketten af argumenter stryger til himmels med et brag og bliver synlig for læseren i finalen. Hvad skal læseren efter din mening mene og gøre nu?

5. Kontaktoplysninger (navn, adresse, titel/uddannelse og evt. organisation)

Hold i øvrigt altid indlægget i en ordentlig tone, så du undgår at støde nogen.

Tips og Tricks

Herunder finder du en række tips til, hvordan et debatindlæg evt. kan blive "finjusteret" inden du sender det.

- Undgå at fylde dit læserbrev med tal. Du kan nemt tabe læserens interesse
- Skriv enkle, korte og klare sætninger – punktum er bedre end komma.
- Lad være med at opremse en længere række af konsekvenser. Det får læseren til at stå af.
- Brug gerne et eksempel (dog uden personnavne), som tydeligt illustrerer problematikken.
- Forklar evt. pointen med et billede; læseren danner sig billeder for sit indre blik, mens der læses, og du opnår interesse og forståelse. Men overdriv ikke.
- Pas på med at gentage dig selv. Brug ikke samme ord/udtryk mange gange; find et synonym.
- Tag gerne ansvar for din mening ved at bruge "jeg/vi"-form, frem for "man".
- Læs korrektur. Vent en time, og læs så indlægget igennem for dig selv, og vær kritisk. Skær unødvendige gentagelser væk, ret formuleringsfejl og gør sætningerne så enkle som muligt. Alt der kan sløre dit budskab, og dermed hindre læseren i at forstå dit budskab optimalt, skal væk!